

alapján a nyilvános árverést tartó fél árverési vevőnek nyilvánított.

Panaszos fél ezzel szemben azzal védekezik, hogy ő az árverésen vevő gyanánt nem járt el és így a meghatalmazás nélkül eljáró, dr. K. Z.-t kell illetékkötelezettnek venni.

A bíróság a panaszt e részében alaptalannak találja, a panaszban felhozottakra tekintettel azért, mert nem vitás, hogy W. ügyvéd, aki K. ügyvédhez: „hust elérvezetés esetén ügyfelem egynolcvanas árban megveszi” tartalmú táviratot intézte, panaszos meghatalmazottja volt és így az ill. szab. 91. §-a alapján dr. K. Z., aki ezt az ajánlatot elfogadta, nem volt ajánlattevő és nem járt el panaszos szinleges meghatalmazottjaként.

A bíróság a panasznak mégis helyet adott, mert a panaszszal megtámadott ügyekben, a fennálló szabályok alapján történő felülbírálat, hivatkozás nélkül is kötelessége. A jelen esetben pedig a megtámadott határozat a 7. ill. díjtétel „árverési jegyzőkönyvek” cím alatt 2. bekezdésében írt jogszabályt sértette meg. A hivatkozott jogszabály szerint ugyanis, az ingóságok feletti árverési jegyzőkönyvben, mint illeték tekintetében: okiratban megtestesült adásvételi ügylet utáni illeték fizetésére az árvereltető fél köteles. A bíróság a szövegre tekintettel megfontolás tárgyává tette, hogy ez a fizetési kötelezettség kizárólag árvereltetőt nemcsak terheli-e, ha az árverésen a vételár készpénzben tényleg befolyik és az árvereltető a pénzt átveszi? Ugy találja azonban, hogy a fizetési kötelezettség megállapítása, a fenti körülménytől függetlenül mondatott ki és ezt, a kizárólagos kötelezettség fennállására a többi előfeltétellel együttes kellékként a hivatkozott szabály meg nem követeli. Mint-hogy pedig e különleges szabály az általánosnak alkalmazásait kizárja, a bíróság panaszost, mint aki árverési vevő és nem árvereltető volt, az illeték alól mentesíti.

A mezőgazdaságban üzött bérhizlalás mentes az általános forgalmi adó alól, ha az östermelő a bérhizlalás céljaira csupán saját takarmányait használja fel. (Közigazgatási Bíróság 3.402/1930. P. szám.) A panasszal megtámadott határozat indokolásában foglaltak szerint a pénzügyigazgatóság a panaszos cég terhére bérhizlalásból elért 69.845 pengő 62 fillér bevétele után előírt sérelmezett adót azzal az indokolással tartotta fenn, hogy panaszos cég az östermelésen kívül bérhizlalással akként foglalkozik, hogy sovány állapotban átvett szarvasmarhákat meghizlalja, az állatoknak sovány és hizlalt állapotban való súlykülönbözete után előre meghatározott kilogrammonkénti egységáráért és ezen tevékenysége az östermelés fogalmát meghaladja.

Panaszos cég a panasziratban ezzel szemben vitatja azt, hogy a mezőgazdaság kapcsán üzött bérhizlalás adómentes, mert az 1921. évi XXXIX. t.-c. III. fejezete kifejezetten mentesíti az östermelést az általános forgalmi adó alól és ennél fogva pa-

naszos cég által a mezőgazdaság kapcsán a mezőgazdaság részére szükséges trágyaszolgáltatás végett folytatott bérhizlalás is, mint az östermelés egyik mellékhaszonvétele, mentes az adó alól.

A panaszt alaposnak kellett elismerni az alábbi okokból.

A ténymegállapítási jegyzőkönyv szerint sem vitás, hogy panaszos cég a bérhizlalást mezőgazdasága kapcsán üzi és a megállapítás is elismeri azt, hogy panaszos cégnek bérhizlalási tevékenysége annyiban van összefüggésben a cég alapfoglalkozásával, az östermeléssel, hogy saját takarmányát használja fel a bérhizlalás céljaira, de viszont olyan megállapítást az ellenőrző vizsgálat nem eszközölt, hogy panaszos cég a bérhizlalás céljára a szükséges cikkeket vásárlás útján szerezte volna be, a paanszos cég által folytatott bérhizlalás tehát a mezőgazdasággal kapcsolatban üzött állathizlalásnak minősül, amely az 1921. évi 130.000/P. M. számú rendelet 9. §-ának 4. bekezdése alapján általános forgalmi adó alá nem vonható, s ekként a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

Ügyvédnek zárgondnokságból eredő bevétele külön esik általános forgalmi adó alá, ha az ügyvédi tevékenységből eredő bevétel után a forgalmi adó átalányban állapított meg. (Közgazgatási Biróság 14.267/1928. P. szám.) Panaszos forgalmi adója az 1927. évre átalányozva lett 10.920 P adóalap után évi 218 P és illetve havi 18 P 20 fillérrel. Hogy ezen adóalap megállapításánál panaszosnak egyedül a rendszerinti ügyvédi gyakorlatból eredő bevétele vétetett számításba és hogy a W.-féle zárgondnokságból ebben az évben volt bevétele figyelmen kívül hagyatott, kitűnik abból, hogy ezen zárgondnoki tevékenységből eredő járandósága a gy.-i kir. járásbiróságnak 1927. évi február hó 13-án Pk. 904/52—1925. sz. végzésével 34.408 P 14 fillérben lett megállapítva és hogy ezen zárgondnoki díjakból az 1927. évben a panaszos kezéhez 15.401 pengő folyt be, tehát jóval magasabb összeg, mint amennyi ebben az évben az adóátalány alapjául megállapított. Minthogy pedig ezekből kétségtelen, hogy adózó fél 1927. évi átalányozása kizárólag a rendszeres ügyvédi tevékenységből eredő bevételre terjed ki, minthogy a zárgondnoki ténykedés ilyen állandó és rendszeres ügyvédi foglalkozásnak nem minősíthető és különösen nem minősíthető ilyennek egy olyan nagyobb terjedelmű zárgondnokság, mely a zárgondnoknak jelentősebb összegű és rendkívülinek jelentkező bevételt eredményez, az alsófokú hatóságok ezen rendkívüli bevételt annál is inkább jogosan vonták külön általános forgalmi adó alá, mert az általános forgalmi adónak átalányösszegben való megállapítása az 1921. évi 130.000. számú P. M. utasítás 178. §-a értelmében az adózó félre kedvezményt nem biztosít, ezen külön bevétel megadóztatásának mellőzése pedig nyilván ilyen kedvezményt biztosítana a panaszos részére.

